ЛЮТИЙ
1975
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 3 (949)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

— Рибко моя... копчена!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Тобі що — повилазило? От скотина неписьменна!..

Дали першу!

У повідомленні «Де, що, коли не відбулося» («Перець» № 18 за 1974 рік) сповіщалося, що не відбулося... СВЯТО ПЕРШОГО ДЗВІНКА у Миколаївській середній школі № 42. Це традиційне свято школярів зірвали керівники міського ремонтно-будівельного управління № 4, які не подбали про своєчасне закінчення ремонту школи.

Секретар Миколаївського міськкому КП України тов. Кисличенко повідомив редакцію, що начальника ремонтно-будівельного управління № 4 Богданова, з вини якого зволікався ремонт школи, з роботи знято.

Харківська область, Вовчанський район, голові колгоспу імені Тельмана І. В. ШЕВЧЕНКУ та деяким його колегам з інших колгоспів

Моє вам найщиріше вітаннячко, вельмишановний Іване Васильовичу!

І заразом одне запитаннячко:

Вас коли-небудь шмагали березовим віничком?

Ні, ні, не лякайтесь, я зовсім не про те. Я — про інше. Про березовий віничок, що його прихоплюють із собою добрі люди, збираючись суботнього вечора попаритися у бані.

От-от, саме про нього. Значить, як мовиться, в курсі? Отож ви, дорогий Іване Васильовичу, добре знаєте, яке блаженне почуття охоплює людину, коли вона заходить у передбанничок, поволеньки роздягається, поплескує себе по боках та по животі, а потім бере в одну руку ряжку, в іншу — мочалку, а під пахву — березовий віничок і урочисто заходить до першої банної зали. Там людина передусім стає під тепленький душ, після того пускає на себе майже окріп і одразу ж — прохолодну воду. Повторивши цю оздоровчу процедуру три—п'ять разів, відвідувач намилюється і, радісно крекчучи, щосили тре себе мочалкою.

І лише тоді, коли шкіра, якщо провести по ній пальцем, починає видавати звуки, схожі на ті, які видають при раптовій зупинці новенькі автомобільні гальма,— лише тоді починається найголовніше. Наш відвідувач набирає у ряжку холодненької водички і, хукнувши од задоволення, пірнає в пекучий туман парної.

Ось там і йде в діло березовий віник. Р-раз, р-раз, іще раз!.. За якісь півгодини березові гілочки вкупі з водою і парою роблять те, чого поки що не можуть добитися геріатри: омолоджують людину як мінімум на п'ять—десять років і дають їй заряд енергії, достатній для встановлення будь-якого трудового рекорду.

Ось що таке гарний березовий віничок. Якщо, звісно, до того ж є й гарна банька.

То, може, і ми з вами, шановний Іване Васильовичу, зайдемо до вашої колгоспної бані та добряче попаримося? Скинемо по п'ять — десять років. У мене якраз і вінички є. Що? Не чую. Прошу трохи голосніше. Що це раптом із вашим голосом сталося, Іване Васильовичу? Ах, у вас немає бані! Зовсім немає? Тобто є, але ще у стадії будівництва? І скільки ж та стадія триває? ДЕСЯТЬ РОКІВ?!.

Оце так! Мушу з усією відповідальністю сказати, Іване Васильовичу, що ви справжній рекордсмен у банебудівництві. Та за десять років можна було б — при великому бажанні, зрозуміло, — побудувати для кожної колгоспної сім'ї по персональній бані.

Біда, либонь, у тім, що у вас не було і нема ні великого, ні, бодай, отакусінького бажаннячка завершити оте історичне будівництво. Як нема його і у деяких ваших колег, про яких мені регулярно повідомляють мої читачі.

Немає у Миколи Івановича Закорка — голови сусіднього з вашим колгоспу «Комуніст», де люди живуть без бані теж уже майже десять років.

Немає у Григорія Остаповича Поповича — голови колгоспу «Іскра» Барвінківського району Харківської ж таки області, де лазню споруджують понад п'ять років.

Немає у Миколи Петровича Баса — голови колгоспу імені Калініна Городнянського району на Чернігівщині.

Немає у голів колгоспів: села Олександрівки Томашпільського району Вінницької області — В. Г. Питика, села Ладижинки Уманського району Черкаської області — А. Г. Платмира, імені Стефаника Бродівського району Львівської області — П. І. Сокура, немає у товариша Тягла — голови колгоспу імені Кірова Зіньківського району на Полтавщині, у товариша Гаїни — голови колгоспу села Буденця Сторожинецького району Чернівецької області, немає, зрештою, у колгоспних керівників сіл Балинці (Снятинський район Івано-Франківської області) та Тридуби (Кривоозерський район Миколаївської області)...

А от у колгоспників бажання є: мати нормальні побутові умови. І у комбайнерів, і у доярок, і у трактористів, і у рільників... Їм, дорогий Іване Васильовичу та іже з вами, давно вже набридло гріти воду в казанках і влаштовувати примітивні купелі у прадідівських ночвах. Їм теж хочеться посидіти у справжній парній із березовим віничком у руці...

А, до речі, де ви самі купаєтесь, шановні голови?

Дуже прошу, повідомте. А за одним рипом сповістіть і про те, коли ж ви усе-таки в урочистій обстановці відчините двері колгоспних бань.

Я ж тим часом свої березові вінички триматиму напоготові.

Прийміть і т. д. од щирого серця від вашого ПЕРЦЯ.

ЗВОРОТНА МІГРАЦІЯ

Наші соціологи, мені здається, упіймали велику гаву. Не помітили, не розгледіли одного дуже цікавого явища, яке можна спостерігати в наші дні. Тому я змушений зайнятися чужою для мене справою і зафарбувати білу пляму. Припускаю навіть, що мені за цю розвідку можуть і не присудити ступеня кандидата наук. Нехай. Зроблю на громадських засадах.

Соціологи, звичайно, познаходять усілякі виправдання: явище це, мовляв, не повсюдне, не набуло ще масового характеру, з'являються лише перші паростки.

Правильно: не повсюдне. Але ж на Буковині вже спостерігається. Правильно: перші паростки. Але ж які цікаві, які перспективні! Про що, власне, йдеться?

Як і ведеться в таких розвідках, почну здалеку. Останніми роками можна помітити постійне й послідовне переміщення частини сільського населення в міста. Соціологи та економісти швидко знайшли цьому пояснення: бурхливе зростання промисловості потребує все більше робочої сили, а водночас, завдяки механізації та автоматизації сільського господарства, там якраз і вивільняється певна частина людей. Отож і відбувається так звана міграція. Процес закономірний. Та, захопившись вивченням і роз'ясненням його, соціологи прогавили інший процес, який я, строго дотримуючись наукової термінології, назвав би процесом зворотної міграції.

Перейдімо до конкретних досліджень.

...У селі Малий Кучерів Заставнівського району відкрили колгоспний зубопротезний кабінет. І це, зрозуміло, викликало загальне схвалення. Навіть загальну радість. Лікарем тут поставили колгоспника А. Я. Грумана. Жителя міста Чернівців...

— Як? — запитає читач. — Виходить, залишив Груман Чернівці, перебрався у село, вступив у колгосп?

Уявіть собі, саме так. Ну, майже так. Приблизно. Тобто Чернівців він, щоправда, не залишив, але в сільському зубопротезному кабінеті таки працює. І колгоспником став. Принаймні користується всіма пільгами колгоспника. І заробітну плату в колгоспі одержує. Що не заважає йому водночас рахуватися і в штаті районної лікарні.

Так само рішенням загальних зборів колгоспу «Росія» Сокирнянського району прийняли у члени колгоспу споконвічного чернівчанина Н. С. Вугмана. І справді він вряди-годи приїжджав у село (бо щодня їздити за 150 кілометрів рядовому колгоспникові таки дорогувато) і лікував зуби. За що одержував зарплату. А щоб ніхто не сумнівався в тому, що він стопроцентний колгоспник, йому видавали ще й півтонни пшениці на рік, а також інші продукти харчування за зниженими цінами. Так би мовити, на трудодні.

А в зуболікарському кабінеті села Погорілівки Заставнівського району також працював житель із Чернівців І. Б. Остап. І він також користувався усіма пільгами трудівника сільського господарства, прикриваючись вивіскою колгоспного зуболікарського кабінету.

Але це, звісно, виняток. Хоч у науці, як відомо, винятки для того й існують, щоб підтверджувати загальне правило.

Звичайно, абсолютно ненауковою була б думка, буцім зворотна міграція охопила лише стоматологів. Бо статус колгоспника все більше приваблює міських жителів і інших спеціальностей.

У тих же Чернівцях проживає спеціаліст невизначеного фаху А. І. Александрович. Визначити його фах важко, бо загальна освіта Александровича — неповна початкова. Але й він вирішив стати членом колгоспу «Пам'ять Ілліча» Новоселицького району. А ставши ним, був одразу ж висунутий на посаду завідуючого маслобійним цехом. І вже яко завідуючий роз'їжджав по країні та скуповував насіння соняшника. За кожну закуплену тонну йому виплачували п'ять карбованців. Плюс преміальні. А в сусідньому колгоспі «Дружба народів» соняшник купував технолог консервного цеху чернівчанин М. П. Рабин. Теж, ясна річ, колгоспник.

У читача, звичайно, може виникнути запитання: навіщо в колгоспах, де нема вдосталь свого соняшника, відкривати олійні цехи? На це я вам відповісти не можу. І навіть здогадатися (коли виходити з міркувань здорового глузду) також не можу.

І взагалі — це не моя тема. Моя тема — зворотна міграція. Так от, у Кіцманському районі ця зворотна міграція набуває вже характеру навали. Тут жителі Чернівців вступають у колгоспи так, як то бувало хіба що в період масової колективізації. І тільки-но вступивши, займають ключові посади. П. К. Старинець — завідуючий млином, М. С. Тимко — завідуючий маслобійним цехом, Н. С. Краймер — завідуючий соковим цехом, І. Д. Мельник та А. І. Коцобан — завідуючі сувенірними цехами. І заробітки їхні радують. Принаймні вони набагато перевищують заробітки колег-колгоспників, які працюють в основних галузях виробництва.

Щоб остаточно переконати всіх, що зворотна міграція стає характерним явищем, скажемо, що за неповними даними, 120 осіб, які проживають у Чернівцях та райцентрах області, рахуються колгоспниками. Це встановила прокуратура, яка, до речі, наполягає на тому, що це колгоспники фіктивні, які роботою в колгоспних підсобних промислах приховують свою приватно-підприємницьку діяльність. Але деякі керівники господарств, у свою чергу, вважають, що це приватна думка прокуратури, і коли прокуратура хоче, то може при цій думці й залишитись.

Але це вже дискусія, котра виходить за межі нашої розвідки. Нашим завданням було довести, що зворотна міграція має місце. І що соціологи, нехай їм буде соромно, це явище прогавили.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кореспондент Перця.
Чернівецька область.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

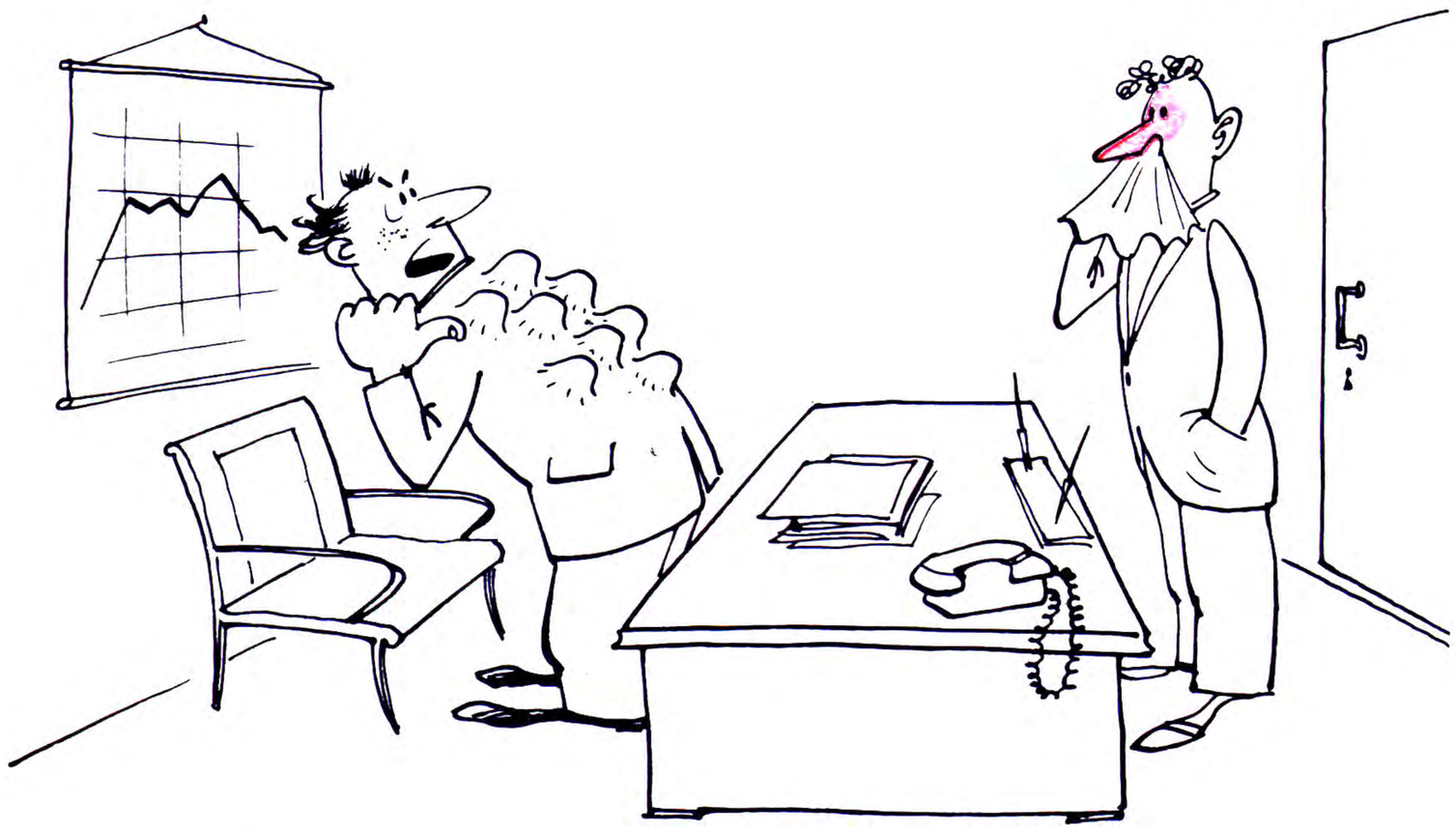

— У вас тільки нежить, і ви вже взяли лікарняний, а я ось із банками на роботу прийшов!..

Телеграфне Агентство Перця

ВИХОВУЮТЬ ТЕЛЕПАТІВ

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Кор. ТАП). У колгоспі «Заповіт Ілліча» Волочиського району створено телепатичний гурток. Під керівництвом досвідченого телепата, запрошеного правлінням колгоспу з цирку, місцеві аматори вчаться передавати на відстань не тільки думки, а й зведення про хід польових робіт, надої молока і т. ін., а також приймати телефонограми з районних організацій.

Телепатичний гурток було створено після того, як правління колгоспу втратило надію, що керівництво районного вузла зв'язку налагодить коли-небудь роботу телефонної лінії, котра зв'язує господарство з райцентром.

МІЛЬЙОННА РАДІОГРАМА

Кореспондент ТАП передає з Дрогобича. Мільйонну радіограму відправили працівники місцевого аеропорту своїм львівським колегам:

«Миллионный раз, третий год прошу вас принять меры по прекращению дезорганизации работы коллектива Дрогобычского аэропорта. Все рейсы задерживаются во Львове под разгрузкой и загрузкой, из-за этого мы теряем грузовую клиентуру, а пассажиров уже потеряли. Прошу выполнять рейсы строго по расписанию».

Працівники Львівського аеропорту мільйонний раз пропустили радіограму мимо вух.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Щось мало недопалків, не інакше у Грицюка знову прогул.

Автодорожні варіації

ШОСЕ ДЛЯ ЗВІТУ

«Кращого шосе нема у світі!..» —
Хваляться ремонтники у звіті.
У звіті так, — погодимось ми з вами,
А шосе — лиш горбики та ями.

ХОЧ ТУТ Є «ЗАПАСКА»

— Катав учора Варку
І позавчора Варку,
Чому ж сьогодні — Дарку?
Це, Грицю, дивина...
Гриць думав із хвилину:
— Ні, Варки я не кинув,
А Дарка — як в машині
Деталька запасна...

ЛАДИНІ ВКАЗІВКИ

Гриць купив прекрасну «Ладу».
Сів за руль. Дружина — ззаду:
Також — Лада, мила, славна.
І — як звикла, певно, здавна:
— Ключ!..
Заводь же!..
Їдем прямо!.. —
Щедро сипле вказівками.
— Швидкість третя!.. Більше газу!..
Ринулись вперед відразу.
— Світло жовте чи зелене?..
Покладайсь у всім на мене!
Гей, ти по якому праву
Пропускаєш ту роззяву?!
Тисни!.. Вліво!.. Газу, газу!..
Врізалися в буфер МАЗу...

Сохне Гриць тепер з досади:
Мав же він колись дві Лади...

Микола ПЕТРЕНКО.

УКРАДЕНЕ ЩАСТЯ

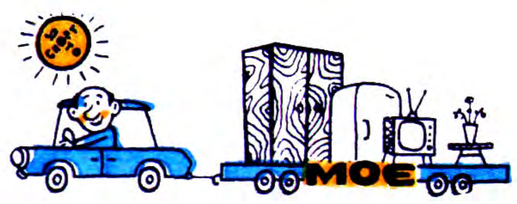

Юрій Костянтинович Камінський — одесит. Справжній. Щедро обдарований почуттям гумору. І, як і всякий інший справжній одесит, він, ясна річ, не від того, щоб поговорити про життя.

— Що наше життя? Гра?..— поцікавився він, коли вперше переступив поріг затишного будиночка на вулиці Ярославській.

Йому відповіли дружним сміхом.

— У такому разі, приступимо!

Ну, само собою, грав Юрій Костянтинович не в карти і не на гітарі чи, скажімо, на роялі.

Ні і ще раз — ні.

Гра, в яку він включився з усім жаром ще порівняно молодої і палкої душі, називалася лотереєю.

Юрій Костянтинович так нею захопився, що приніс їй у жертву весь свій робочий час.

Правда, не без зиску для себе.

Однак про це детальніше, ніж сам Юрій Костянтинович, оповідають його друзі і знайомі.

— Оце,— кажуть вони,— пощастило чоловікові у лотереї! Оце йому привалило щастя!!

— Що, може, виграв фотоапарат «Київ» найостаннішої моделі?

Посміхаються...

— Магнітофон?

Зневажливо хитають головами...

— Холодильник? Телевізор? Меблевий гарнітур?

І слухати не хочуть...

— То, може, легковий автомобіль?

— Наш Юрій Костянтинович,— кажуть,— загріб і фотоапарат, і магнітофон, і холодильник, і телевізор, і меблевий гарнітур, і легковий автомобіль.

Останнє повідомлення, між іншим, і посіяло сумнів у нашій недовірливій душі.

І, щоб розвіяти його, ми вирішили звернутися за роз'ясненням до самого щасливця, тобто — Юрія Костянтиновича Камінського.

— Так,— підтвердив він.— Непоганий фотоапарат мені дістався. Жаль, нема під руками сімейного фотоальбома. Я показав би вам, як він знімає... Ну, а магнітофон, скажу я вам,— то справжнє чудо. Звучить — кращого бажати не можна. Моя дочка від нього у захопленні. Телевізор — теж нічогенький... Правда, «Берізка» — не гірша, але її я купив за власні гроші. Втім, не шкодую. В сім'ї два телевізори — річ необхідна. Хто хоче, той дивиться першу програму, а кому вона не до вподоби, той вмикає собі інший телик і дивиться другу...

Юрій Костянтинович підтвердив і чутку про холодильник «ЗИЛ» та меблевий гарнітур.

— А автомобіль — он він...— і кивнув на вікно, за яким шофер прогрівав двигун.

— І невже усе це вам випало на один щасливий білет?

— Як-кий білет?! — щиро здивувався Юрій Костянтинович.

— Але ж це добро, як запевняють, вам дісталося по лотереї?..

— Так от воно що...— і Юрій Костянтинович, усміхнувшись, люб'язно розтлумачив нам, що саме так воно і є. Але то — не виграш, ні. Виграють інші, які купують лотерейні білети. А він, Юрій Костянтинович Камінський, не може, не має морального права і думати про виграш. Бо ж як не є, він — особа службова: начальник одеського зонального управління «Спортлото». І фотоапарат, яким він іноді бавиться, і магнітофон та телевізор, якими вдома потішаються члени його сім'ї,— усе це власність організації, ним очолюваної. Рухома, так би мовити, власність. Як, до речі, і холодильник «ЗИЛ» та комплект дорогих меблів. Вони ще недавно прикрашали кабінет начальника управління «Спортлото», однак, за твердженням спеціалістів, уже встигли вийти з моди. Що ж до автомобіля, то тут, як зауважив Юрій Костянтинович, справа зовсім інша. Автомобіль згаданому управлінню «Спортлото» не належить. Воно, тобто обласне управління, його тільки заорендувало і за його експлуатацію вже сплатило якихось там 2400 карбованців. Це сума зовсім мізерна, якщо зважити на завантаженість машини. Адже возити їй доводиться і дочку Юрія Костянтиновича до школи і зі школи, і всіх його рідних та знайомих по базарах та магазинах, і його самого по різних злачних місцях та розважальних закладах.

— А вам не здається,— питаємо у начальника Одеського управління «Спортлото»,— що за таке розтринькування казенної власності можна сісти за грати?

Юрію Костянтиновичу і справді здалося. Йому здалося, що ми в одному слові припустилися помилки.

— Ви, очевидно, хотіли сказати — сісти за графи? А ми, уявіть собі, так і зробили. Сіли за графи і виявили, що існує така графа: «асигнування на рекламу».

На цю графу й списано було все — і автомобіль, і холодильник, і телевізор, і інше лотерейне добро, що ним себе самого ощасливив начальник Одеського зонального управління «Спортлото».

От, значить, яке воно, оте лотерейне щастя, що привалило Юрієві Костянтиновичу Камінському.

Украдене щастя!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Одеса.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

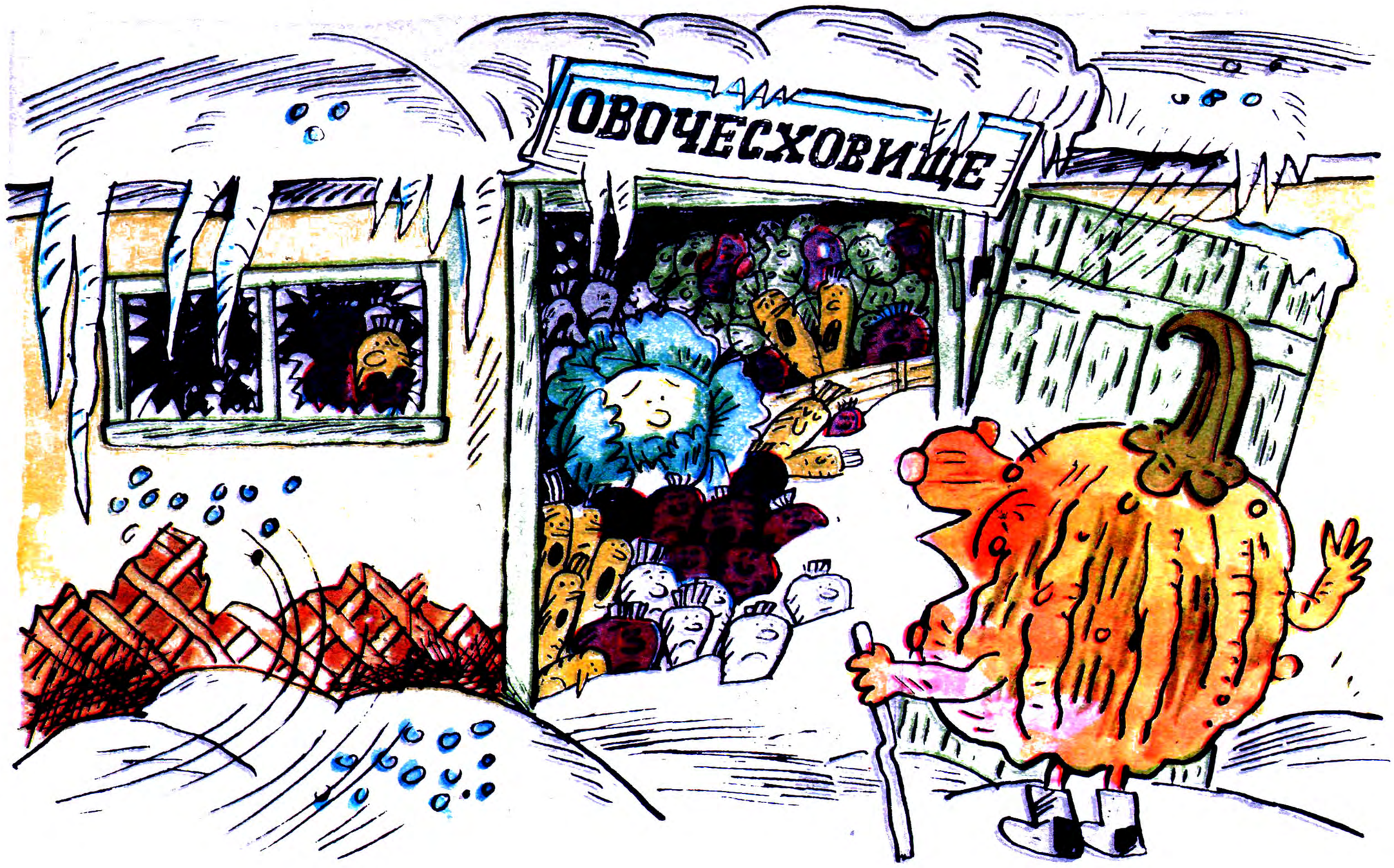

— Ой чи живі, чи здорові всі родичі гарбузові?

Посвідчення

ГУМОРЕСКА

Літня жінка, що сиділа біля дверей вестибюля управління, подивилася на мене запитально.

— Мені до начальника, — мовив я. І додав: — Ось, будь ласка, моє посвідчення...

Вона довго крутила його в руках, підносила до світла, вивчала кожну сторінку. Нарешті, зітхнувши, сказала:

— Зайдіть он туди, де скляні двері. Хай хтось із відділу кадрів подивиться.

Суворий чоловік кілька хвилин мовчки розглядав то мене, то фотографію на посвідченні.

— Не дивуйтеся, — попередив я, — що на фото людина з вусами. Свої вуса, приблизно такої ж довжини, як он у того вашого колеги, я на тому тижні зголив...

— Чого ви мої вуса чіпаєте? — образився вусань. — Прийшли собі у справах, то й не заважайте працювати! Ви своїми розмовами людей од роботи відриваєте!..

— Нікому я не заважаю, нікого не відриваю.

— А я, по-вашому, — «нікого»? — ущіпливо спитав суворий чоловік. — Показуєте недійсне посвідчення, а кажете, що нікому не заважаєте!

— Чому недійсне? — не зрозумів я.

— Тут мусить бути шість печаток, а у вас їх лише п'ять, — подивився він на мене з викликом. — Може, я помиляюся, то хай мій напарник підтвердить.

Вусатий колега негайно прийшов йому на допомогу.

— Якщо за правилами, — сказав він після десятихвилинного вивчення мого документа, — то тут навіть сім печаток мусить бути. А шість — то без усякого сумніву.

Він підвівся і відчинив двері до сусідньої кімнати.

— Гей, хлопці, ходіть-но сюди на хвилинку! Тут прийшов один з недійсним посвідченням.

Хлопці одностайно підтвердили, що моєму документові бракує мінімум двох печаток.

— А може, інші документи маєте? — поцікавився лисий чоловік з цигаркою за вухом.

— Інших не маю, — відповів я, несподівано відчувши, що моя впевненість тане, як цукор в окропі.

— Це дуже погано, — констатував молодик у нарукавниках.

— Можете подзвонити мені на роботу, — сказав я. — І вам підтвердять, що я — це я...

— Телефонний дзвінок до справи не підколеш, — по-філософському зауважив вусатий кадровик.

— Що ж мені робити? — з жахом запитав я. — Півдня вже витратив і марно!

— Що робити? — перепитав суворий чоловік. — Ходімте до нашого завідуючого відділом кадрів. — Але, запевняю, він вам повторить усе те, що сказали ми.

Завідуючий кадрами виявився напрочуд люб'язною людиною. Він кинув побіжний погляд на посвідчення і тут же спростував висновок своїх підлеглих:

— На таких посвідченнях досить і п'ятьох печаток, — сказав він.

— Ось бачите, — радісно кивнув я суворому чоловікові.

— Але, — вів далі завідуючий, — у вас на посвідченні не вистачає підписів. Їх тут у вас шість, а треба сім...

— Це якесь непорозуміння, — пробурмотів я.

— Будемо в це вірити, — оптимістично мовив зав. кадрами, повертаючи посвідчення.

Виходячи з управління, я побачив біля дверей телефон-автомат і вирішив хоч по телефону поговорити з начальником, до якого мені так і не пощастило потрапити.

— Пробачте, що підвів, примусив вас чекати, — сказав я йому. — Виявилося, що підпису на посвідченні не вистачає. Отож далі вестибюля мене й не пустили.

— До чого тут посвідчення? — не зрозумів начальник. — У нас ніхто ніяких посвідчень не перевіряє. Вхід до управління вільний...

Літня жінка, що сиділа біля дверей, дивилася на мене з цікавістю.

— Чого це раптом ви мене затримали? — спитав я в неї.

— Я — вас? — здивувалася жінка. — І не думала! Це ви для чогось мені своє посвідчення показували. Тому я і послала вас до відділу кадрів. Бо сама до цього управління ніякого відношення не маю. Тут сусідка моя працює. Отож і чекаю на неї...

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Світило лагідно сонце. Щебетали чарівно пташки. Кармалюкова гора потопала у зелені кучерявого пралісу. Товтровий кряж світився лисинами кар'єрів. І в тих кар'єрах раз по раз гупало, як із гармат.

— Бачите,— сказав він.— Вже підсуваються й до Кармалюкової гори. Треба щось думати...

Я подумав. На скільки отаких гупань вистачить ще Товтрового кряжу? Саме отієї його частини, що підходить до Кам'янця-Подільського і оголошена державним заповідником. Бо лисини вапнякових кар'єрів скупчились в основному тут.

Пояснювати читачеві, що таке заповідник «Кармалюкова гора», мабуть, не треба. Треба лише сказати, що це не тільки сама Кармалюкова гора. Це в додаток до неї 642 гектари добірного гірського лісу, що має і господарське, і кліматичне, і історичне, і екзотичне значення. На погляд автора, цих чотирьох значень досить, щоб у заповіднику припинити будь-які гупання.

На жаль... гори заповідника багаті на високої чистоти вапняки. А вапняк потрібен для цукрової промисловості.

І за «Кармалюкову гору» точаться запеклі бої. Міністерство харчової промисловості своєю ударною бригадою — трестом «Укрцукрокамінь»— на гору наступає. А Хмельницький облвиконком та товариство по охороні природи відбивають атаки.

Звичайно, поступатися таким плацдармом, як Нігинське кар'єроуправління з розвіданими покладами вапняку на 83 гектарах міністерству не хочеться. А знищити 83 гектари лісу і зруйнувати гори— це може допустити тільки той, хто не любить своєї землі і не думає про завтрашній день.

Ті, що наступають, смалять по тих, що обороняються, аргументами: «Чай ви п'єте з нашим цукром? Жінки ваші варення варять з нашим цукром? Заводи ми не зупинемо...». І, як важку артилерію, застосовують цитати з документів, де сказано про збільшення виробництва цукру.

Ті, що обороняються, теж відбиваються аргументами: «Повітрям чистим ви дихаєте? Буряк для цукру росте на полях, відгороджених од холодних вітрів Товтровим кряжем?..» І, як важку артилерію, використовують цитати з директив про посилення охорони природи і поліпшення використання природних ресурсів.

Для «примирення» виїжджала комісія. З Міністерства лісового господарства, Комітету по охороні природи, Міністерства харчової промисловості та Хмельницького облвиконкому. Вирішили, щоб і коза була ціла, і вовк ситий. Нищити ліс і руйнувати Товтровий кряж не можна. Але не можна й зупинити цукрові заводи. Тому прийшли до висновку, що розширювати далі кар'єр «Вербка північна» Нігинського кар'єроуправління недоцільно. Це щоб коза ціла. А щоб вовк ситий, то вирішили так. Тепер у діючому кар'єрі запасів на три роки. «Для забезпечення Нігинського кар'єроуправління сировинними ресурсами на період освоєння нових родовищ до 1980 року облвиконком дозволив, як виняток, оформити матеріали на додаткове виділення земельної ділянки площею 7 га за рахунок лісів першої групи...»

Здавалося б, конфлікт вичерпано. Добувайте поки що тут і розвідуйте та освоюйте родовища.

— Що думаєте робити?— спитав я директора Нігинського кар'єроуправління П. Т. Пігуневського.

— Треба щось думати... Оті сім гектарів нас не влаштовують. Там видолинок. Менше каменю. Будемо добиватися, щоб дали на отій горі.

«На отій горі» — це вже не розширити старий кар'єр на сім гектарів, а відкрити сім гектарів на новому масиві. Петро Тимофійович знає, що основне — зачепитися, захопити плацдарм. А там буде видно. Розколупаєш трохи — піде й далі... Він так і каже: «Звичайно, шкода природи. Але камінь потрібен...»

— Як у вас справа з розвідкою нових родовищ? — питаю керуючого трестом «Укрцукрокамінь» В. С. Собка.

— Треба щось думати...

І заступник начальника «Укрголовцукру» Б. П. Криницький, і старший інженер главку, який відає вапняком, Ю. С. Скорина стверджують, що «треба щось думати». Проте думати ніхто не поспішає. Висловлюють надію, що, може, ще все перемелеться. Ось, мовляв, ми готуємо прохання у Раду Міністрів, щоб виділили не 7, а 25 гектарів. Цього нам вистачило б на 15—20 років...

Якщо вірити цим товаришам, що для розвідки і освоєння нового родовища треба 5—6 років, то невідомо, для чого вони хочуть випросити ще десять років запасу? Чи не для того, щоб про «щось думати»?..

— Треба щось думати,— повторив твердо мешканець Кам'янця-Подільського, який показував мені заповідник...— А то прогавимо... Той ліс і ті гори тільки загудуть... Фейлетон треба писати...

— Не можна,— пояснив я. — Нема фактів. Гори ж то ще цілі? І ліс цілий. І цукровики запевняють, що «треба щось думати». От якщо вони вже повалять ліс і виколупають гори — інша справа. Тоді можна щось думати...

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Мабуть, Мурчикова хазяйка знову самогон жене. Бач, як Васько нализався.

Байки у прозі

— Ну ось... Нарешті і я розіб'юся! — вигукнула Тарілка, падаючи зі столу. — Кажуть, це на щастя...

Тепер лежить на смітнику і зітхає:

— Зроду не думала, що потрапити на смітник — це й називається щастям.

* * *

«Тиха, спокійна. Здебільшого врівноважена, хоча іноді може й вибухнути. Але в цілому — ручна», — із характеристики Гранати.

* * *

— Трудитися? Згода. В поті чола працюватиму, але дайте мені спершу присмоктатися, — казала П'явка.

* * *

У Каструлі з'явилася дірка. Каструля зовсім занепала духом.

— Годі сумувати! — весело сказало їй Решето. — Подумаєш, одна дірка! У мене їх он скільки, і то живу.

* * *

— Стараюсь! Згоряю, можна сказати, на роботі, а дяки нема. То для чого й старатися? Все одно вилетиш у димар! — бідкався Дим.

* * *

«Одне з двох, — думав Жолудь падаючи, — або дубом виросту, або свиня з'їсть!»

* * *

«Щойно я з великою насолодою прочитав епохальну працю пані Кропиви «Тисяча й один спосіб, як найдошкульніше вжалити ближнього», котра є підсумком всього її життя. Твір справив на мене величезне враження, він вчить нас, як треба жити і працювати. Подібний посібник нам вкрай необхідний і, гадаю, він стане нашою настільною книгою».— Так писав у рецензії Будяк.

Валентин ЧЕМЕРИС.

м. Дніпропетровськ.

ЖМЕНЬКА КОЛЮЧОК

● *Чоловіча розмова — розмова про жінок.*

● *Четвертий — зайвий!*

● *Автомобіль — не розкіш, а засіб, який стрімко скорочує віддаль між цим і тим світом.*

● *Балерині, щоб рости у мистецтві, треба весь час ставати навшпиньки.*

Василь КАЗЮКА.

м. Київ.

●

ХРОНІКА НОВИН

ФУТБОЛ

На 75-й хвилині матчу з «Динамо» при рахункові 0:5 «Зеніт» зробив заміну: замість тренера Майстренка у команду прийшов Варягов.

ВОВКА НОГИ ГОДУЮТЬ

Двадцятирічний Семен Вовк одержує зарплату токаря шостого розряду за те, що грає у заводській футбольній команді.

УСЕ ЗАЛИШАЄТЬСЯ ЛЮДЯМ

— сказав виконроб Харченко, залишивши біля нового будинку гори будівельного сміття.

СКІЛЬКИ ЛІТ, СКІЛЬКИ ЗИМ?!

— запитав бухгалтер М. Володько у свого колеги Теслякова, зустрівши його в тюремній камері.

Черговий хронікер
Олег СЕЇН.

ГУМОРЕСКА

У мені, в Петрові Чмурі, дві людини живе. Перша — чистенька, любо глянути. Це — товариш Чмур. А друга — наклепник, грубіян, п'яниця. Це вам у чистім, так би мовити, вигляді протилежність моя — анти-Чмур.

Візьмемо вчорашній день. Хто бабусі місцем поступився? Чмур. Хто дідусеві клунок завдав, хлопчика через калюжу переніс, приїжджому вулицю показав, дружині квіти купити збирався? Усе він, Чмур.

А хто вчора Камчатого на вулиці зупинив і запропонував зайти до шашличної? Хто після стап'ятдесяти грамів закомандував узяти ще по двісті? Хто запропонував пропити гроші, за які збирався купити дарунок доньці та квіти дружині? Хто стояв на голові, жонглював тарілками, лаяв офіціантку, врешті побив Камчатого та збирався укусити міліціонера? Хто? Все він, чорний тип і препротивна особа — анти-Чмур.

Та хіба тільки вчора. Усе життя, можна сказати, той анти-Чмур мені поламав, зіпсував усю біографію. З самого дитинства шкодить. Бувало, зі школи вийдеш, за каменюку — і в сусідське вікно.

Від анти-Чмура вся вулиця терпіла. А найбільше сусідський пес Рябко. За що, питається, бідній тварині ноги палицею перебито?!

В армії через підлого анти-Чмура рядовий Петро Чмур сорок діб на гауптвахті просидів. Відтоді, як до праці став, то через нього ж дванадцять місць роботи змінив. Увечері товариш Чмур, як правило, говорить собі: «Іди прохідною, як усі люди». А анти-Чмур зміїно шепоче: «Ні, лізь через огорожу». І лізеш, бо анти-Чмур впертіший. Костюма нового подереш, лікті позбиваєш, а прохідною не підеш.

Якось після другої зміни зачепився і майже годину на дроті висів, доки охорона не зняла. А все через кого? Через нього — анти-Чмура.

Через нього ж і з гайками халепа вийшла. «Навіщо тобі ті гайки, солити їх чи що?» — міркує порядний Чмур. А той: «Візьми — знадобляться». Щозміни — десяток гайок. Сто днів — тисяча гайок. І в комірчині, і у ванній, і на кухні — всюди гайки. Тисяча гайок — півтонни ваги. Не знаю, скільки набралося тих гайок, але якось серед ночі: «Хрясь!» Півкухні — внизу у сусіда. Щастя, на курорт усі поїхали. Однак ремонт — за мій рахунок. Точніше, за жінчин. І за гайки довелося відповідати. А потім — і нове місце шукати. Дякувати, у нас не безробіття.

Якось заїкнувся дружині про анти-Чмура, а вона замість співчуття: «Мовчи, — каже, — і не сміши людей, гультяю. Он як дільничний з тобою побалакав, так анти-Чмур півроку носа не висовував...» Баба є баба. Хіба їй до тями! Це ж, можна сказати, філософія. Я з одним кандидатом наук якось у витверезнику ночував. Так він мені усе пояснив. Що й до чого... «Людина, — каже, — роздвоюватись може». Повірте — полегшало.

Думаю часом: от якби можна було взяти пилку і, ніби трухлявину від дерева, відпиляти того другого, зловмисного Чмура. І залишився б кришталево чистий Чмур. Жив би він у мирі та злагоді з сім'єю. На заводі висів би на Дошці пошани, обирали б його до президії. Замість пивної ходив би до театру, відвідував бібліотеку, читав книжки. Може б, ще й вірші почав писати. А що? Але ж хіба сам що вдієш? Якби гуртом: двоє тримають, двоє пиляють. Та знову ж таки анти-Чмур — «Тікай!» — накаже, і втечеш! Отож я й думаю: а коли б не послухати його?! Ну, хоч раз у житті не послухати, га?!

Валерій ТРИПАЧУК.

м. Львів.

● ●

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Гірко!..

МІНІАТЮРИ

СВИНСЬКА КОМЕРЦІЯ

Зав. фермою сказав комірнику:
— Тобі свиню підсуну... за муку.
Звалив мішок на воза пудів сім,
Соломою ретельно притрусив,
Та й до комори знов...
— Це вся?
— Уся.
— Тоді підсуну,— каже,— порося.

Василь НІКІТІН.

м. Короп Чернігівської області.

ДРУЗІ

— Таки допився Клим-небога:
Це ж треба,— вже он лізе рачки!..
— Давай поставимо на ноги.
У нього ж є іще троячка.

В. ТИЩЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

СМІХ ДОПОМАГАЄ ЖИТИ

Ні потягу, ні хисту до роботи
Не мав, але по службі просувався.
Бо як розказував начальник анекдоти,
Він реготав, аж за живіт хапався.

Микола СЛЬОЗКО.

м. Миколаїв.

НЕ ЗВИК

— Чкурнемо, Павле, на вихідний в село?
— І рад би, та примусять пити.
— Що за біда?! А ти не пий на зло!
— Пробач, я людям зла не звик робити...

Олександр ТАРАНЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Більш як по одному не давайте! Щоб усім вистачило!..

Дали перцю!

Під широким дахом Кіровоградського м'ясокомбінату звила собі кубельце тепла компанія. Компанія ця не просто сиділа, склавши руки, а крала. Безбожно тягла з підприємства все, що можна було звідти поцупити. Чому стали можливими крадіжки і з чиєї вини? Про це йшлося у фейлетоні «Закономірні випадковості» («Перець» № 22 за 1974 рік).

Заступник міністра м'ясної і молочної промисловості Української РСР тов. Савостин повідомив редакцію, що такі факти мали місце. За незадовільний добір і розстановку кадрів на керівні і матеріально-відповідальні посади першого заступника міністра т. Маркевича і начальника управління кадрів міністерства т. Головину з посад увільнено.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Цікаво, яка з них переможе? Я ставлю на рябу.
— А я — на білу.

АКСЕЛЕРАЦІЯ

ГУМОРЕСКА

Якось завітав до баби Горпини в гості з міста її молодшенький онук Миколка. Там він вчиться у якійсь сфері обслуговування.

— Ну, бабусю, — каже, — оголошую вам постфактум: одружився!

— Хто одружився?!

— Та я ж...

— Отакої! — аж підскочила баба. — А сватання? А... А весілля?

— То все пережитки, — солідно розтлумачив Миколка, — обійшлося й без них.

— Лихо моє тяжке! — вхопилася за голову баба Горпина. — Як же ви житимете на світі білому? З тебе ж поки що ні швець, ні жнець, ні...

— Не журіться, бабусю, з мене все буде. Я вже навіть і до духового оркестру записався, і гурток бальних танців відвідую...

— Та воно так — у житті все знадобиться. Але ж хіба танцями прогодуєшся?

—А в нас, бабусю, моя стипендія. Та, може, ще в «Спортлото» виграємо — от якось і протримаємося...

— Хто ж вона, твоя обрана? Якого роду-племені? Хто батьки?

— Бабусю, — засяяв Миколка, — ви б тільки глянули, то відразу б закохалися! Зустрілися ми з нею на танцмайданчику. Роду вона звісно якого — жіночого, а з батьками я ще не встиг познайомитись — не все ж одразу. Їй уже скоро сімнадцять, закінчує десять класів і, взагалі, там така акселерація, що вам і не снилося!

— Дивись, яке чудернацьке ім'я! Де його тільки ті батьки й видерли?

— Та це не ім'я, — сміється Миколка. — Це, як би вам пояснити, — прискорений розвиток, чи що... От ви, приміром, і досі не знаєте, що то означає, скажімо, «педикюр» чи «шлягер», а вона вже давно все те знає. І журналом мод цікавиться, і «Екран» читає, і під магнітофон уміє такий балдьож видати, що будь здоров... *Одне слово, самі коли-небудь побачите.* А звуть її Кет. Це, як по-вашому, по-сільському, то Катря...

— Гаразд, онучку, — зітхнула баба Горпина. — Коли ви вже такі розумні стали, то вам видніше, що й до чого. Щасти тобі, доле, з твоєю Ке... Кетою.

— Чао, бабусю! Все буде о'кей...

...Минув якийсь час. Упоравшись із городиною, вирішила баба Горпина одвідати молодих. Було саме проти неділі, то, діставшись їхньої квартири, одразу ж уздріла Миколку на кухні: шкарпетки собі пере і за плитою пильнує, бо там

щось у каструлі булькає. Ледве впізнала баба сердешного — такий став, бідненький, зелений та засмоктаний! Тільки очі блищать, та ще коси й борода, наче у покійного панотця Мефодія...

— Дитино моя, бідолашна, — мало не заголосила баба, — на що ж ти став схожий! Чи то жіночка твоя кохана захарчувала тебе, мов коняку повесні, а чи...

— Ну, це ще хто кого! — гордовито озвався Миколка. — І, взагалі, чого ви, бабо, панікуєте! Чому це вона має мене харчувати? Ми рівноправні і обоє ходимо до «Чебуречної», коли є за що. А це сьогодні у нас вихідний, то й готую «рататуйчика»...

— Що, що?!

— Ну, юшечку таку пісненьку — у пачках продають. Дешево та й без мороки...

— Мабуть, господарці твоїй нездужається, якщо ти маєш сам собі шкарпетки прати і коло того «рятуйчика» поратися?

— По-перше, бабусю, у нас повне самообслуговування. Прогресивний метод. По-друге, Кет і справді зараз дуже-дуже боліє...

— Хай бог милує! Чим же вона, сердешна, боліє і чи давно?

— Не «чим», а «за кого». Наші ж з Канадою змагаються! То це вже котрий вечір од телевізора не відірвеш...

— А-а-а... Коли з Канадою, то діло сурйозне. Та вже як би воно там не було, а живіть, дітки, у мирі та злагоді. Любіть одне одного, жалійте...

— А ми й так любимо й жаліємо одне одного, а ще більше — нашого маленького...

— Вже й маленький є?! — розцвіла баба. — Поздоровляю, поздоровляю! *Хоч воно ще ніби трохи й ранувато, та вже хай бог помагає...* Показуй же, що ви там у капусті знайшли!

— Не в капусті, а в...

— Ну-ну, не ображайся — я жартую. Давно вже хотілося правнучка мати...

— Якого «правнучка»? — раптом пирхнув Миколка. — Наш маленький — це хом'ячок Кузька. Кажу ж, у зоомагазині придбали. А показати його зараз не можу, бо зашився десь під шафу й нічичирк...

Тут баба Горпина як сиділа, так і вклякла. І ні пари з вуст. Тільки, наче риба на сухому, повітря хапає...

— То це, онучку, — насилу вичавила з себе, — і є ота ваша премудра аксе-ле-рація?! Ну й ну!.. Отак би й віку дожила і не знала, що воно за диво.

Дмитро ВИШНЕВСЬКИЙ.

Дали перцю!

О. С. Литвин, хоч і води не носила, і тіста не місила, але з хлібом щоденно справу мала. Бо обіймала посаду директора *Вертіївського хлібозаводу*, що у Ніжинському районі на Чернігівщині. Правда, хліб, навіть свіжий і м'який, швидко приїдався. Тому директрисі завжди хотілося до хліба ще чогось. Смачнішого, делікатеснішого. На це треба було мати якісь гроші. Понад зарплату. От і вдалася О. С. Литвин до всіляких махінацій, щоб мати більше асигнацій.

Лист про це надійшов Перцеві.

Заступник голови правління Чернігівської облспоживспілки тов. Кучма повідомив редакцію, що Литвин О. С. з посади директора хлібозаводу знята. Матеріали про її зловживання передані слідчим органам.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

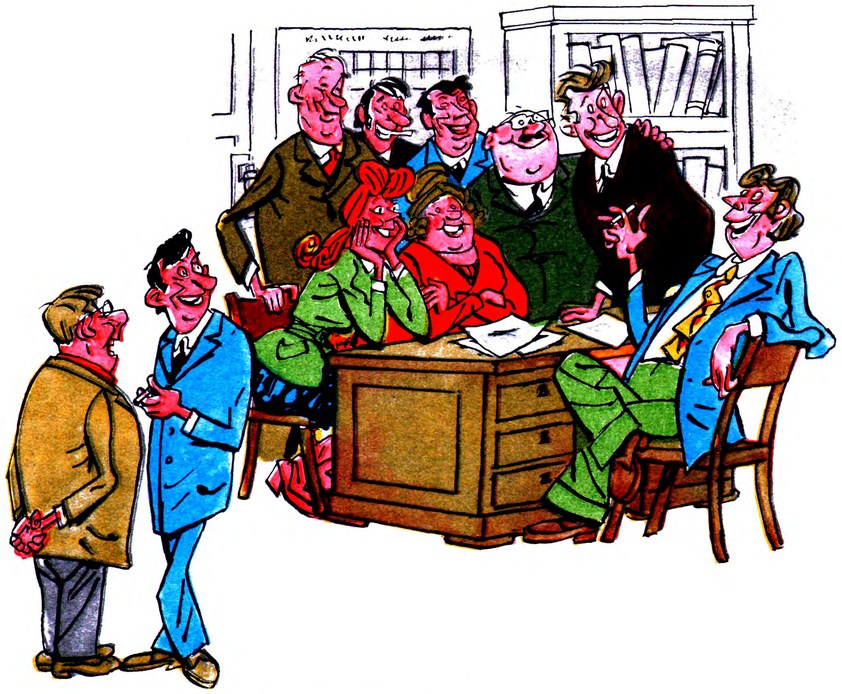

— Ну, як наш новий інженер?
— Талановитий, чортяка! Тисячі анекдотів знає.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...ніжками, яких недодає покупцям до книжкових шаф Дніпропетровський меблевий комбінат, можна чотири рази оперезати земну кулю. «Але кому це потрібно!»— запитує нас М. Сафронюк — житель с. Гнарівського із Запорізької області.

...трактори, відремонтовані Гайсинським райоб'єднанням «Сільгосптехніка» (керуючий т. Савчук, після капітального ремонту можуть проїхати тисячі кілометрів. На кузові вантажного автомобіля. Якщо ж ви трактора з того кузова знімете, то — тільки до брами. Принаймні, так трапилося з трактором МТЗ-50 колгоспу імені Леніна Гайсинського району Вінницької області.

...на території радгоспу «Червоногвардійський» (Радянський район Кримської області) під верхнім шаром першого снігу було знайдено величезні суми грошей, які лежали штабелями будівельного матеріалу, що вже перетворився на труху.

...найзапекліша і найдовша дискусія точиться між головами трьох міськрад: товаришами Ковальовим (м. Кіровськ), Афанасьєвим (м. Первомайськ) і Голубом (м. Лисичанськ). Тема дискусії одна: «Якщо на річці Лугань несподівано скресне лід, то кому будувати міст — чи всім головам разом, чи комусь одному!»

Поки «батьки міст» дискутують, люди форсують річку Лугань хто де може.

СВОЯ РУКА

Комірника Остапа Закарлюку
Не раз хапали на гарячому за руку,
Та відпускали знов комірника,
Бо, кажуть, є у нього десь... своя рука.

Микола РОЗУМНИЙ,
Євгенія КАРАМІНА.

м. Донецьк

ДВІ ДОШКИ ОДНОГО ТИМОШКИ

На заводі — честь Тимощі.
Там — портрет його на Дошці,
Там про нього — думка гарна,
Бо працює він ударно,
Бо виконує всі плани, —
От за це йому і шана.

А удома, після зміни,
Плачуть діти і дружина,
Бо до півночі Тимошка
У квартирі всіх колошка...

На заводі ж невідомо,
Що Тимошка творить вдома,
Що прилазить той Тимошка,
Як то кажуть, п'яний в дошку.

Микола ДМИТРІЄВ.

ВАГОВИК

На подвір'ї стара мати
Дровцята рубає,
А синок-атлет у хаті
Гирю піднімає.

Мати просить: — Ти б, Семене,
Покинув ту гирю,
Хоч би раз узяв за мене
Та й підняв сокиру.

— Що сокира! — син спітнілі
Витирає груди, —
Кіло якесь, а от гиря —
Важить аж два пуди...

Борис ТРОФИМЧУК.

с. Здовбиця на Ровенщині.

Усюся

ХВАЛЬКО

У дитсадочок до Мишка
Зайшов дідусь у гості.
Зібрались діти навкруги —
Оленка, Вітя, Костя...

— Хто з вас найбільше любить труд? —
Спитав дідусь у них.
— Звичайно, я! — озвавсь Мишко,
Як тільки гамір стих.

— А найспритніший буде хто? —
Старенький усміхнувся.
Тут знову вигукнув Мишко:
— Звичайно, я, дідусю!

— А наймудріший хто ж тоді? —
Дідусь малят спитав.
— Я наймудріший! — і онук
У горду позу став.

— А хто ж, хотів би знати я,
Найбільший з вас хвалько?
Тут діти вигукнули всі:
— Мишко! Мишко! Мишко!

Ігор СІЧОВИК

ПЕРЕЙШОВ

Рік навчальний закінчився —
Веселиться дітвора.
Батько дуже розгнівився
На Іванка-школяра:
— Догулявся, лоботрясе!
Знов залишили тебе?
— Ні! Я з першого «А» класу
Перейшов... у перший «Б»!

ДЕ ПОДІЛАСЯ АЛЯСКА!

Гірко схлипує Марійка.
— Ти чого?
— У мене двійка.
— А за що? Скажи, будь ласка.
— Я забула, де Аляска.
— Пошукай, — сказала Алла. —
Де ж це ти її поклала?

Василь ШАРОЙКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

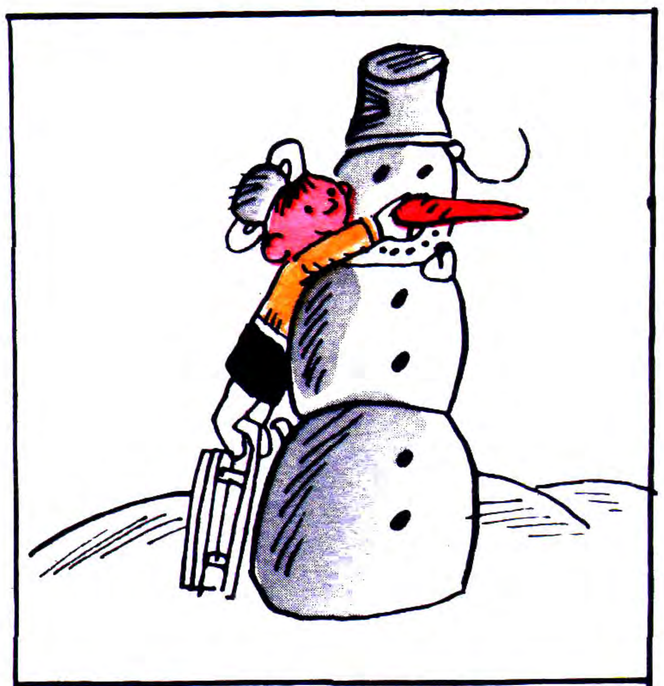

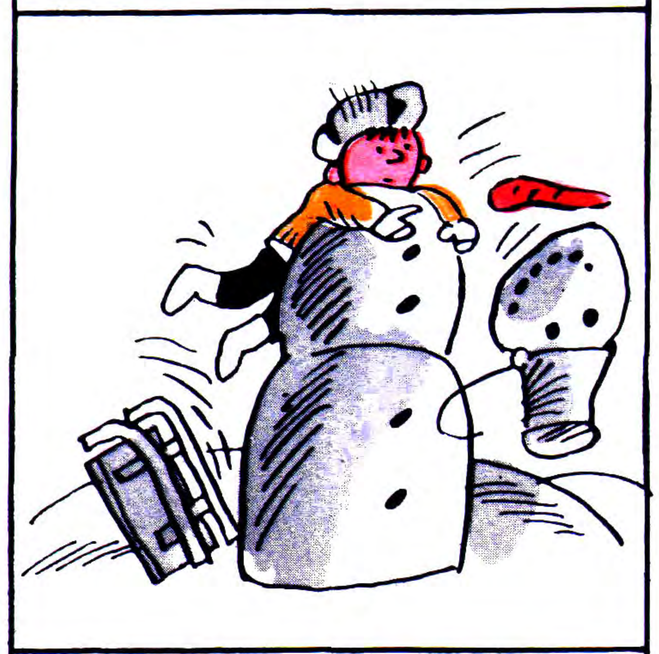

ЮРКО РОСТЕ

Прокинувшись, Юрко скочив з ліжка і побіг на кухню до мами.

— Мені снилось, що я літав,— каже він.— Що це означає?

— Це тому, що ти ростеш,— пояснила мама.

Згодом із кімнати почав раз у раз чутися якийсь стукіт. Прочинивши двері, мама заглянула до кімнати і побачила таке.

Юрко виліз на табуретку і, розчепіривши руки, стрибав на підлогу.

— Навіщо ти стрибаєш? — здивовано спитала мама.

— Я не стрибаю, а літаю,— пояснив Юрко.

— Це ж для чого?

— Щоб швидше вирости!

Василь СОПРОНЮК.

ЧОМУ НЕ РАНІШЕ

Миколка спізнився в школу на цілих двадцять хвилин. Учителька суворо питає:

— Ти чому, Миколко, так пізно прийшов?

— А я, Маріє Петрівно, пізно вийшов з дому, — похнюпився Миколка. — Пробачте, більше не буду.

— Ну, добре. А чому ж ти усе-таки не вийшов з дому раніше? — поцікавилася вчителька.

— Було вже надто пізно, щоб вийти раніше, — розгублено сказав хлопчик.

Ю. ГЕКЕЛЬМАН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Набрався духу

БАЙКА-ЖАРТ

Якось взимку Вовк голодний здибав Зайця в лісі.
— А, піймався, косоокий! Ну, тепер молися...
Й тут, хоч вірте, хоч не вірте, трапилося диво:
«Будь-що-будь, — подумав Заєць, — хоч умру красиво».

Тож набрався духу й каже:
— Тихо, ти! Шмаркач!
Хе! Зайчатини йому вже захотілось, бач.
Чи не рано закортіло?! Я таким, як ти,
Ще в дитинстві для розваги відривав хвости.
І тобі б я зараз віку вкоротив, бандит,
Та, шкода, наївся моркви, пропав апетит...

З несподіванки такої Вовк отетерів —
Жоден звір із ним ніколи мови так не вів!
Від образи кров застигла, відібрало дух,
Наче хто йому на тім'я опустив обух.
Тільки й зміг він прохрипіти: «Ну, Заєць, стривай!»
Впав на сніг, ногою дригнув — тут йому і край...
Заєць сам такого дива не чекав ніяк...

От що інколи зробити може переляк.

Ярослав КОРОЛЕВИЧ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

Театр ПЕРЦЯ **ДРАМАТИЧНИЙ ЕТЮД**

ЗАЛЯКАВ

Кабінет директора їдальні. Директор Чуваляк стоїть посеред кімнати, бо він ще не звик до свого столу: його щойно призначили на цю посаду. У позі господаря кабінету сидить за тим столом Тихомурчик — огрядний червонощокий чоловік із кухарським ковпаком на голові.

ТИХОМУРЧИК. Так, так... Ви, значить, новий директор нашої їдальні?

ЧУВАЛЯК. (Усміхнувшись). Виходить, що так.

ТИХОМУРЧИК. І вам не страшно? Адже попереднього зняли за те, що в нашій їдальні дещо того... Так би мовити... (Не може підшукати потрібного слова).

ЧУВАЛЯК. Мені не страшно. А вам?

ТИХОМУРЧИК. Мені? А кого я маю боятись? Я ж не директор, а лише шеф-кухар...

ЧУВАЛЯК. Дивно... Саме вам не можна бути таким безтурботним!

ТИХОМУРЧИК. Чому?

ЧУВАЛЯК. Скільки років ви працюєте в їдальні номер тринадцять?

ТИХОМУРЧИК. Тринадцять...

ЧУВАЛЯК. Я питаю: скільки років?

ТИХОМУРЧИК. (Вже нервово). Тринадцять!

ЧУВАЛЯК. (Усміхнувшись). Дивно... Їдальня номер тринадцять. І шеф-кухар тринадцять років тут працює. Вам не здається, що це фатальний збіг обставин? Фатальний для вас...

ТИХОМУРЧИК. Навпаки. Я, Василю Петровичу, почуваю себе чудово. (Пауза). Бентежить мене лише те, що ви у нас тринадцятий директор...

ЧУВАЛЯК. Я... тринадцятий?

ТИХОМУРЧИК. (Вискочивши з-за столу, — весело, майже радісно). Так, так, Василю Петровичу, — тринадцятий! (Пауза). Але не будемо грати у піжмурки. Тринадцяте число — дурниця! Я особисто не вірю в забобони. До речі, це ви — тринадцятий, а до вас були ті, кому не треба було боятися фатального числа. Тетьорка був одинадцятим, Шибаленко — дванадцятим... Розумієте?

ЧУВАЛЯК. Тетьорку і Шибаленка судили?

ТИХОМУРЧИК. Один у тюрмі, другий сяк-так викрутився, нині на пенсії. Я попереджав його, а він, було, тільки регоче. (Пауза). Але я переготав його...

ЧУВАЛЯК. Перереготали? (Дзвонить телефон. Чуваляк знімає трубку). Слухаю. Ага... А в чому справа? Я не встиг за свій стіл сісти, а ви вже... (Слухає, киваючи головою). Так... так... Ну, гаразд, візьму це до уваги. (Поклав трубку. Звертається до кухаря). Дивує мене ваша безтурботність, Іване Михайловичу. Навколо вас казна-що твориться, а ви... регочете. І кажете, що Шибаленка перереготали...

ТИХОМУРЧИК. (Пробуючи контратакувати Чуваляка). Між іншим, коли Шибаленко приступав до роботи, як оце ви, йому одразу ж хтось подзвонив з тресту... Коли призначили Тетьорку, було те саме. В цьому я особисто бачу щось фатальне, хоч і не вірю в забобони...

ЧУВАЛЯК. Так... так...

ТИХОМУРЧИК. Я одразу ж попередив Тетьорку: не вступай у конфлікт зі мною. Не послухався. Посадили в тюрму. Попереджав я і Шибаленка: шеф-кухар не телепень. І я ж тут найстаріший... Усіх директорів пережив...

ЧУВАЛЯК. Так... так... Виходить, треба з вами, так би мовити, діяти в щільному контакті? Що ж я буду мати від того?

ТИХОМУРЧИК. (Озирнувшись на двері). Тут — золота жила. І вистачить на обох. Тільки щоб чесно... А то Тетьорка та Шибаленко хотіли все собі загарбати. Мене перехитрити хотіли... А я, вибачайте, тертий калач...

ЧУВАЛЯК. Так... так... Значить, треба в контакті?

ТИХОМУРЧИК. Цього ваші попередники не розуміли. А вас я маю змогу попередити, Василю Петровичу. Навіть і не пробуйте мене перехитрити...

ЧУВАЛЯК. І не попробую!

ТИХОМУРЧИК. Чудово! Інакше — тюрма. Розумієте? Тюрма... А у вас же, мабуть, сім'я, дітки... Ви не повинні ризикувати, Василю Петровичу... (Пауза). До речі, отой, хто подзвонив вам з тресту, попереджав, мабуть, щоб ви були обережним з шефом-кухарем Тихомурчиком?

ЧУВАЛЯК. Ні.

ТИХОМУРЧИК. (Він дуже здивований). Що? Не попереджали?

ЧУВАЛЯК. Не попереджали.

ТИХОМУРЧИК. І про мене не згадували?

ЧУВАЛЯК. Говорили саме про вас...

ТИХОМУРЧИК. Про мене?.. Але не попереджали... Як це зрозуміти?

ЧУВАЛЯК. А так... (Після довгої паузи). Радять сьогодні ж зняти вас з роботи. Без попередження. (Після ще довшої паузи). Будуть вас судити!

(Завіса).

Фелід КОМПАКО.

Гнатова «жисть»

Ледь терпіли в школі Гната:
вчивсь на двійки й на «кілки»,
і не мав би атестата,
щоб не Гнатові батьки.

Опинився Гнат у вузі,
глядь — одержав і диплом:
помогли впливові друзі,
блат, «Мускат», коньяк і ром.

А тепер — в соліднім тресті
обійма посаду Гнат:
помогли знайомі тестя,
ром, коньяк, «Мускат» і блат.

Дні летять, немов лелеки,
місяць, другий проліта...
Пише Гнат в село далеке
невеселого листа:

«Здрастуй, любий мій папашо,
по-сучасному — прівєт!
Пише твій синок Ігнаша
і бажає много лєт.

Все у мене ніби гарно:
кабінет, авто, оклад..
Допоміг мені шикарно
твій, папашо, й тестів блат.

Жисть солодка, як повидло,
тільки правди ніде діть:
вже ж до того остогидло
в кабінеті цім сидіть!

Вивчив стелю і підлогу,
кожну тріщинку в стіні,
а ще ж — господи! — як довго
службу ту тягнуть мені!

Та хіба ж своїм знайомим
ви шепнути не могли,
щоб мені вже із дипломом
зразу й пенсію дали?!»

Василь ШУКАЙЛО.

І сміх, і гріх

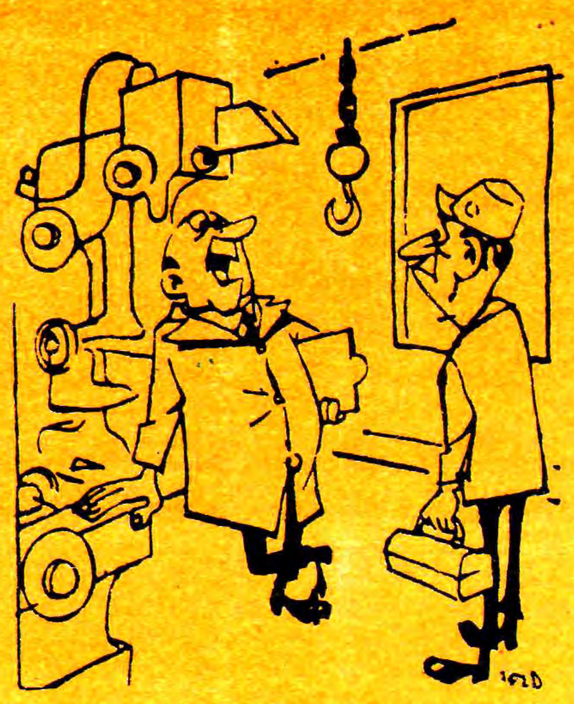

— На нашому підприємстві ви не тільки одержите пенсію по старості, ви зможете й *постаріти значно швидше.*

«ДЕЙЛІ УОРЛД», Нью-Йорк.

— Ах, лікарю, всі ліки вже випробували, а пацієнтові усе гірше й гірше.

«НОЙЄС ДОЙЧЛАНД», Берлін.

— Я ніколи не думав, що вислів «роздягнути догола» тут розуміють так буквально.

«ДЕЙЛІ МІРРОР», Лондон.

У Ванкувері (Канада) поліція затримала одну літню леді. Та й було за що. В модному салоні вона украла гарний капелюшок, у міському універмазі — жіночу білизну, в іншому магазині — магнітофон. Сяючи від задоволення, леді охоче призналася у крадіжках. Бо то була не звичайна леді, а автор численних кримінальних романів, відома письменниця Беата Шірлі Лаш. А крала все це вона виключно з літературними цілями — для збагачення свого досвіду: їй конче потрібно було дізнатися, що почувають злодії під час своїх «маніпуляцій». Письменниця була упевнена, що її одразу ж відпустять додому.

Судді справді порозумілися з нею і присудили тільки до восьми тижнів ув'язнення. Майже непритомній письменниці вони пояснили, що зробили це виключно для збагачення її досвіду, бо автор кримінальних романів повинен добре знати і почуття людей, які сидять за гратами.

В місті Сератоні (штат Міссісіпі, США) якийсь Білл Додж вимушений був стати перед судом: він грав у заборонену гру з кубиками. Суддя звелів звинуваченому взяти в руку два кубики і кинути на стіл. Вони *показали цифри «5» і «3».* «Вісім днів ув'язнення!» — оголосив свій вирок суддя.

Електротехнічний журнал ФРН дає рекомендації щодо раціональної побудови наукової доповіді: «В першій третині доповіді повинні бути викладені загальновідомі речі, щоб слухач переконався, що він зовсім не такий уже й дурний. У другій третині доповіді треба дати вже щось нове, щоб слухач мав від доповіді хоч яку-небудь користь. І в останній третині доповіді міститься новий матеріал, але цілком незрозумілий, щоб слухач не втратив поваги до науки».

Уміння робити гроші з нічого з успіхом продемонстрував один нью-йоркський видавець. Тільки протягом одного місяця він продав 25000 примірників книжки під назвою «Книга про ніщо». По три долари за примірник.

Всі 160 сторінок книжки чисті, на них не надруковано жодної літери, навіть крапки. Отже вона цілком відповідає своїй назві.

Незабаром вийде друге видання.

Власник одного галантерейного магазину в Чікаго вважає, що його продавці і продавщиці недостатньо агітують покупців, і ті іноді залишають магазин, нічого не купивши. Він вимагає, щоб кожного разу, коли покупець піде ні з чим, продавець давав письмове пояснення, як це він прогавив покупця. Одна продавщиця *написала:* «Дама, яка вибирала траурне плаття, не наважилася купити його, бо її чоловік ще не зовсім мертвий».

Газета «Швайцер ілюстрірте», що видається у Берні, пише: «Медицина робить такі велетенські успіхи, що вже в наш час немає практично здорової людини».

* * *

Оголошення однієї авторемонтної майстерні в Цюріху: «Ми перевіримо гальма вашого автомобіля за три франки. Похоронна контора бере за свої послуги не менше чотирьохсот».

335 видатних спортсменів прибули в місто Паулс Веллі, в штаті Оклахома (США), щоб узяти участь у національних змаганнях з поважного виду спорту — плювання кавуновим насінням. Цьогорічні змагання пройшли з величезним успіхом, було побито попередній світовий рекорд — 16 метрів. Представник штату Пенсільванія Барк Бойд виплюнув кавунове насіння аж на 16,7 метра.

* * *

Редактор однієї газети в Брюсселі засперечався із *своїми колегами, що може* довести повну відсутність уміння мислити у деяких людей. Він узяв в одну руку свій капелюх, а в другу — плакат, на якому було написано: «Мені ваші гроші не потрібні. Якщо ви кинете мені щось у капелюх, то ви справжній ідіот!»

За годину у капелюсі було 68 франків.

32-річний італієць Діно Бруні вже 17 років не пропускає жодного футбольного матчу в Мілані. Причину своєї вірності футболові Бруні пояснює так: «Трибуни стадіону — це єдине місце, де *людина може* ричати, як скажена, не боячись, що її сприймуть за виконавця модних пісень».

На головному поштамті в Мілані накопичилися справжні гори недоставленої адресатам кореспонденції. Наявними силами розібрати ті гори було майже неможливо. І дирекція поштамту прийняла просте і ефективне рішення: всі листи, листівки, бандеролі і таке інше продати одній паперовій фабриці як макулатуру по 14 лір за кілограм.

Досвід міланських поштарів вивчають тепер і в інших містах Італії.

Літературні пародії

КВІТУЧА ВЕЛИЧАЛЬНА

...Щаслився ж і цвіти, метелику малий...
Щасливий мак цвіте біля криниці...
(З вірша «Величальна колискова»).

...Під вікном у нас вишня цвіте,
Цвіте зранку кульбаба,
Цвіте жовта троянда,
І жовтеньким курчатка цвітуть...
(З вірша «Молоденька хмаринка»).

...Цвіте куга, цвіте пасльон...
...Цвіте при хмарі хмареня
І зірка недалечко.
І чуло сонне каченя,
Цвіте його крилечко.
(З вірша «Сон»).

...Біля білого ранку
Мак червоний розцвів...
(Микола ВІНГРАНОВСЬКИЙ. З вірша «Мак і кіт». Збірка «Мак», «Веселка», 1973 р.).

Цвіте письмовий стіл, стілець
І пробка на карафі;
Цвіте на гілці горобець
І капелюх у шафі;
Цвіте волосся над чолом
Од матіол не гірше,
Розквітли під моїм пером,
Як чорнобривці, вірші.
Щасливтесь, діти і батьки,
Щасливтеся, друзяки!
Читайте всі мої книжки
Й розквітнете, як маки!

Емілія САТАЛКІНА.

м. Київ.

ІСТИНА! НІЧОГО, КРІМ ІСТИНИ!

Поети — найщедріші люди...
Весна прилине чи зима,
Вони все пишуть без облуди,
Щоб поділитись з усіма.

Сніг останній давно розтанув,
Дочекалась земля весни.

Прийшла любов у вересні...

Сміявся жовтень молодо...

А листопад замжичений,
Вітрами замузичений...

Йшов грудень між березами...
(Валентина МАЛИШКО. Із збірки «Світ мій бентежний». «Радянський письменник», 1974).

Чи вихідний у нас, чи будень,
чи сніг, чи дощ надворі ллє,
поети — найщедріші люди —
усе напишуть так, як є.

Вони ніде ні в чім не збрешуть,
хоч на хресті їх розпинай,
так правду-матінку і чешуть:
за квітнем, кажуть, буде май.

І як лежать кругом замети
й на пляжах пляжників нема, —
то ви повірте вже поету,
що це прийшла-таки зима.

Він швидше піде на тортури,
ніж проти правди погрішить:
найменший спад температури
зафіксувати поспішить.

О музо, клич же нас до бою,
щоб не дрімать нам, не мовчать,
глаголи істини живої
сміливо людству провіщать!

Владислав БОЙКО.

Вітаємо нового чемпіона!

Олександр БІЛЯВСЬКИЙ — студент Львівського інституту фізичної культури — на 42-му шаховому чемпіонаті країни став чемпіоном Радянського Союзу і здобув звання гросмейстера.

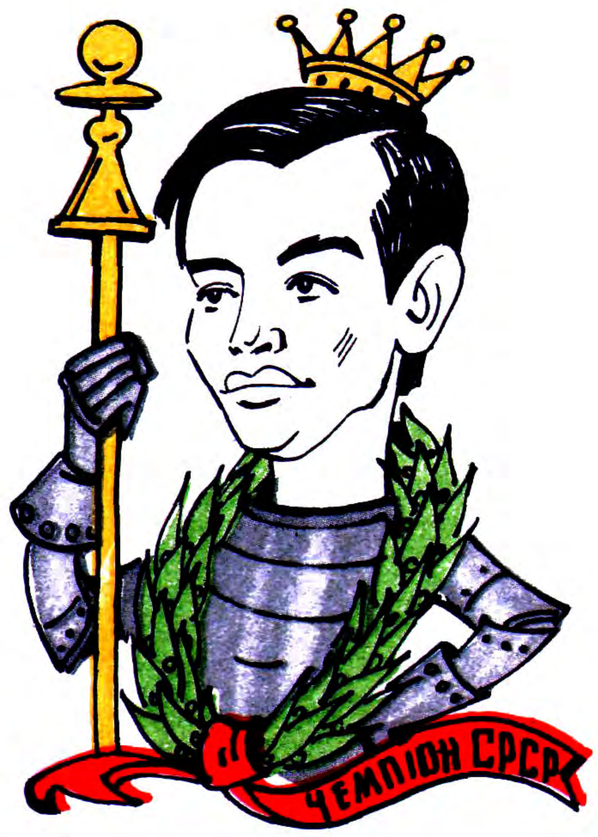

Хоч молодий, а тямовитий —
Так здивував чемпіонат:
Ба, навіть декому з маститих
Він не один поставив мат —
І шахову здобув «корону»...
Тож за майстерність за таку
Ура
новому чемпіону,
Гросмейстеру
і земляку!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Мадонна і Петро

Всміхався місяць із-за хмари,
І пахнув чарами бузок...
З вікна лунали: дзвін гітари
І чийсь тоненький голосок.

Петро, розчулений весною,
І співом пройнятий до сліз.
Мацнувши серденько рукою,
З ентузіазмом крикнув: — Біс!

О зглянься, кралю невідома,
Промов з вікна хоч пару слів;
Я дякую тобі, мадонно,
За гру, за геніальний спів!

Мадонна у вікні постала
І каже: — Чудо із чудес!
Я справді на гітарі грала,
А спів... то підвивав мій пес!

З-за хмари місяць усміхався,
П'янив бузок, мов чародій...
Петро замріяно озвався:
— Яка ж то схожість... Боже мій!..

Іван НЕМИРОВИЧ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Святе місце порожнім не буває» — твердилося у фейлетоні під таким заголовком у «Перці» № 22 за 1974 рік. На доказ цього наводилися й конкретні факти. Наприклад, В. К. Дейнега прославив себе на Закарпатті тим, що, очолюючи солідну будівельну організацію, завжди здавав об'єкти з не менш солідними недоробками. Але за це його не покарали, а, навпаки, перекинули на вакантну посаду директора Ужгородського заводу залізобетонних конструкцій. Невдовзі завод, керований новим директором, широко розгорнув випуск бракованих панелей.

Секретар Закарпатського обкому партії тов. Чечель повідомив редакцію, що за незадовільну комплектацію будівельних об'єктів у містах області і за погіршання роботи заводу Дейнегу В. К. з посади директора знято. На нього також накладено суворе партійне стягнення.

Немає лиха без добра

Женитися Хома наш захотів
(А був ледащо, кажучи між нами) —
В яку оселю не зашле сватів,
То повертають звідти з гарбузами...

— Ну й що ж! — плечима знизує Хома. —
Плювать хотів на їхню я відмову!..
З'їв облизня? Та ось прийде зима,
То їстиму ще й кашу гарбузову!..

І. КОНОНЕНКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

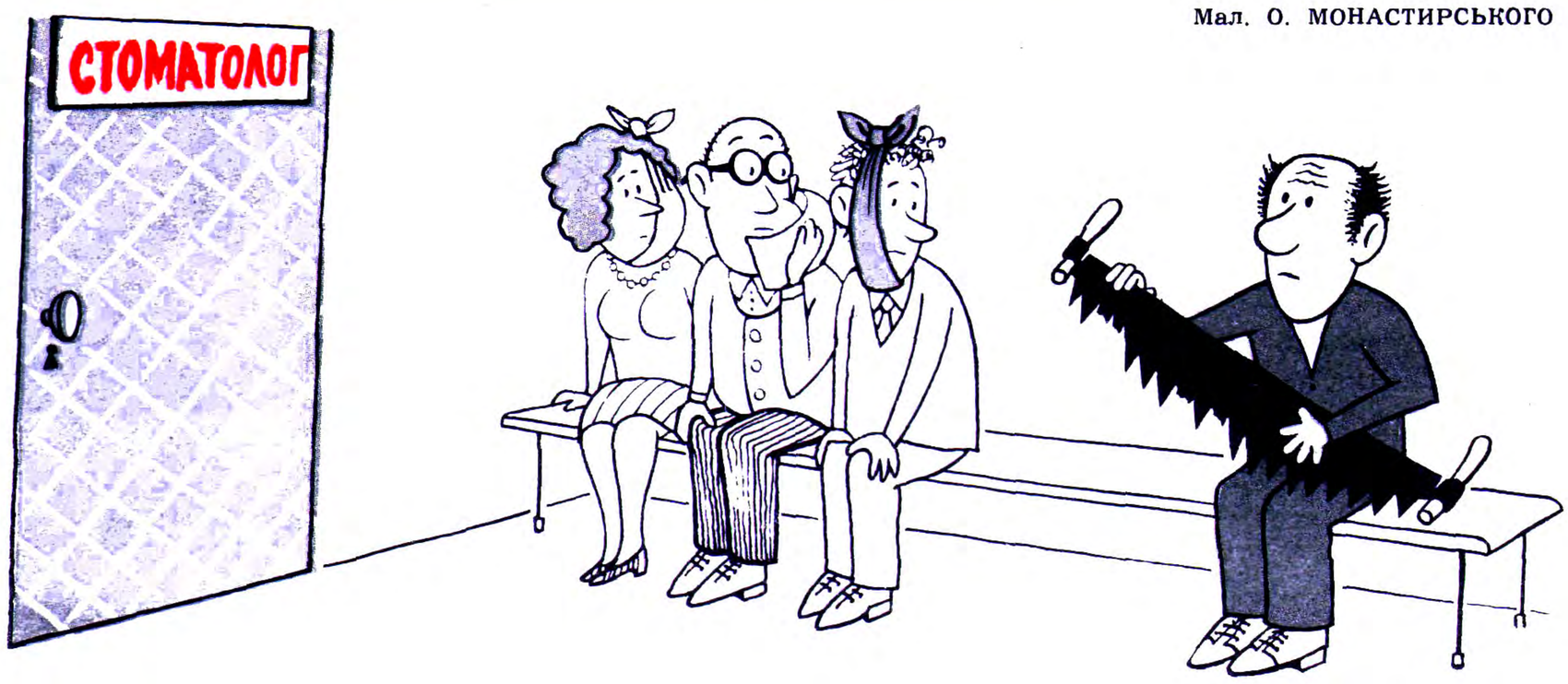

Без слів.

Народні усмішки

ПОСТІЙНО В ЧЕКАННІ

Зустрілися два хапуги.

— Як поживаєш? — питає один.

— У *постійному чеканні!* — відповідає другий. — Коли мені погано — чекаю швидку допомогу, коли добре — міліцію!

Повідомив Є. ШЕЛЕСТ з м. Києва.

НА БАЗАРІ

— Скільки коштують яйця?

— Карбованець за десяток. А за биті — п'ятдесят копійок.

— Розбийте мені, будь ласка, три десятки.

КМІТЛИВИЙ ЧОЛОВІК

Мисливець, повертаючись із полювання без здобичі, зайшов на базар і купив там кроля. Прийшовши додому, подає дружині нібито зайця упольованого.

— А чому він обдертий? — підозріло запитує вона.

— Розумієш... Коли заєць угледів мене з рушницею, то так рвонув із місця, що вискочив із власної шкіри. Тут я його й уклав.

Повідомив М. ЛИТВИНОВ із м. Кіровограда.

«А МЕНІ — ТІЛЬКИ ВУХО!»

У селянина заболіло вухо — почервоніло, розпухло. Побачив його пан і каже:

— Ти що, в осла таке вухо позичив?

— Так, пане, — відказує селянин. — Адже його розум узяли ви, а мені оце тільки й залишилося.

Повідомив О. ЛИНЬОВ із м. Люботина Харківської області.

НЕ РОЗГУБИВСЯ

Заходить сусід до сусіда:

— Іване, гей, Іване, чого це ти лежиш? Уставай та підемо на пиво.

А жінка зі сльозами на очах:

— Та хіба ти не бачиш, що він лежить у труні?..

— А, помер. Ну, так наливай по чарчині, вип'ємо за упокій його душі!

Повідомив С. БОРИСЮК із м. Ново-Волинська Волинської області.

НЕЩАСЛИВЕ МІСЦЕ

Учень до вчителя:

— Пересадіть мене на місце Швачка.

Вчитель:

— Чому на місце Швачка?

Учень:

— Моє місце нещасливе. За один день я одержав три двійки, а Швачко — три п'ятірки.

ВІДПОВІВ

Вчитель:

— Що таке електричне поле?

Учень:

— Це поле, по якому тягнеться високовольтна лінія.

Повідомив В. З. КРАСОВСЬКИЙ з м. Кадіївки Ворошиловградської області.

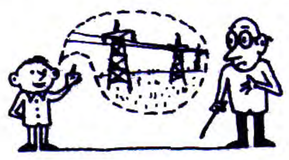

Мал. Й. КОГАНА

— Приймай, Петрівно, заварочку!

Друже Перче!

Якщо я не одержу відповіді на цей *лист, то не дуже ображусь. Бо певен*, що до своїх кореспондентів ти завжди ставишся уважно, але твоя відповідь може просто не дійти.

Річ у тім, що пошту я вибираю з абонентської шафи, встановленої у дворі нашого будинку. А шафа ця зроблена за принципом: стук-грюк, аби з рук. У ній можна, наприклад, одним ключем повідмикати всі секції й повибирати всі листи, газети та журнали, а натомість понакидати туди дохлих мишенят, що з задоволенням і роблять місцеві бешкетники. Можна також замок у своїй секції відімкнути, а дверцят не відкрити, якщо не прихопиш із собою викрутки чи стамески. Можна також легко, при найменшому натискові, зламати ключик і так само легко відірвати замок...

Як ми з'ясували, виготовляє ці шафи Коломийський дослідно-експериментальний металозавод. Про те, скільки нервів забирають в абонентів такі його експерименти, дирекції заводу, кажуть, не раз вже писали з різних усюд. Тільки схоже на те, що *листи ці до неї не доходять. Певно ж*, і вона користується абонентською шафою власного виготовлення!

І. ВАСЮК.

м. Прилуки.

Якось у пресі повідомлялося про дивака, що утік від цивілізації на безлюдний острів. Так от, ми належимо до числа послідовників цього дивака. Правда, живемо не на безлюдному острові, а на нових вулицях Чернишевського й Кулика у м. Збаражі. І є між нами й диваком-безлюдьком суттєва різниця: він добровільно відмовився *од надбань цивілізації, а ми змушені були* це зробити, бо ніяк не проведуть на наші вулиці електрику. Світимо каганцями та свічками й не знаємо, коли в хатах засяють електролампочки й зазвучить музика з голубого екрана. Знає про це напевно лише голова міськради Борис Романович Шерстюк, який ось уже цілий рік відмовчується, ніяк не відповість, коли ж вулиці будуть електрифіковані, коли ж ми нарешті повернемось до благ цивілізації.

Мешканці вулиць Чернишевського й Кулика.

м. Збараж Тернопільської області.

Дивно і навіть смішно нам читати і чути, як деякі громадяни вимагають залити у дворі каток, обладнати невеличкий басейн тощо, а на їхні прохання ніхто не зважає. Ми вже майже вісім років оббиваємо пороги будинкоуправління № 31 із скаргами абсолютно протилежного змісту: *влітку просимо ліквідувати у нашому дворі* басейн, а взимку — ковзанку. Безрезультатно оббиваємо, хоча, щоб задовольнити наше прохання, треба зробити не так уже й багато: полагодити кран, що постійно фонтанує. У зв'язку з цим є у нас, Перче, пропозиція. Може, трапиться у твоїй пошті скарга на керівника, котрий не хоче катків обладнувати. Так ти вже зроби, будь ласка, так, щоб того начальника у наше будинкоуправління перекинули, а нашого — на його місце. Сподіваємося, що хоч це нам допоможе.

Жителі будинків №№ 57, 57 «а», 55 «а» по провулку Воронцова, усього 30 підписів.

м. Дніпропетровськ.

«Із меню їдальні.

ОБІД

Борщ укр. на свинногах

Суп молоч.д.лапша

Суп горох. на свинячих ногах...»

Надіслав К. ПЕТРИК.

* * *

«Продається машина Жигуль, на чотирьох колесах і з багажником. Звертайтеся до Івана Корнійчука. Я живу біля мосту хати № 7 за поворотом».

Надіслав Б. РОДЮК.

* * *

«СПРАВКА

Видана гр. Бублик В. І. в тім, що клінічеські здоровий двухгодовий бычок оглянутый на здоров'я, противопоказаній к забою не виявляє. Тов. Бублик благополучєн по інфекційному захворюванню, хозяйство ящура не переносило.

Вет.фель. (підпис) (Коцюк)»

Надіслав П. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

Страшне перо не в гусака...

«Комунальному господарству требується сантехнік. Забезпечується квартирою з окладом 120 карбованців.

Відділ кадрів».

—

«Хто знайде верхню щелепу загублену після получки, то прошу повернути по вулиці Петренка-20. Буде вознагражденія большим могоричем і благодарностью, ато безубов погано».

(Із об'яви).

Надіслав М. ТКАЧ.

Всім прибиральницям прийти на 2 жовтня 1974 року на 5 годину по полудни до інститута в малий зал. Будем проводили політ занятя по техніки без опасности всім прийти обовязково.

Комендант».

Надіслав В. КУЛИНЯК.

* * *

«Автобуса не буде, він пішов на збори».

(Із оголошення).

Надіслала Г. ПОЛЯК.

* * *

«ДОКЛАДНА.

...на свино феми № 1 у ночное время уворовано 4 поросяти... сторож це все бачила но зробить нічого незмогла воно збижало в степ прошу розобраця».

Надіслав І. ТКАЧЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У селі Хмелів (Роменський район) тривалий час була пошкоджена радіолінія і мешканці не мали змоги слухати радіо. Лист про це було вміщено у № 14 журналу «Перець» за 1974 рік.

Як повідомив начальник Сумського обласного управління зв'язку тов. Сергієнко, радіолінію відремонтовано. Усі радіоточки села Хмелів працюють нормально.

★ «З олівцем по Нових Санжарах» — у фейлетоні під такою назвою («Перець» № 15 за 1974 рік) йшлося про незадовільний стан благоустрою цього селища та про недоліки в роботі комунальних, побутових і торговельних організацій.

Заступник голови виконкому Полтавської облради тов. Манжос повідомив редакцію, що опубліковані у фейлетоні факти мали місце.

Питання про поліпшення благоустрою селища обговорювалось на сесії Новосанжарської селищної Ради депутатів трудящих. За випуск хлібобулочних виробів низької якості на директора хлібокомбінату Петраш В. М. накладено адміністративне стягнення. Упорядковано територію будинку відпочинку «Ворскла».

★ У № 15 журналу за 1974 рік у замітці «Таємничий курган» повідомлялося про те, що у Черкасах, в районі залізничної станції просто неба знаходився цілий курган з кухонної солі, яку протягом останніх років навозила туди Черкаська міжрайбаза.

Виконуючий обов'язки директора універсальної торговельної бази Черкаської облспоживспілки тов. Мороз повідомив редакцію, що нині капітально відремонтовано навіс для збереження фасованої солі, будують навіс і для збереження розважної солі. Існуючий запас солі з майданчика, де її до цього часу зберігали, повністю вивезено в магазини.

★ До редакції надійшов сигнал про те, що керівники Городоцького міського споживчого товариства (Хмельницька область) роблять приписки і таким чином перевиконують план, а потім за це ще й премії одержують.

Заступник голови правління Укоопспілки тов. Чаюн сповістив редакцію, що за приписки та порушення касової дисципліни голові правління Городоцького споживчого товариства Шевдрі, економістові Мошинській та старшому бухгалтерові Сельській оголошено сувору догану.

За безконтрольність з боку правління Городоцької райспоживспілки голові правління Шевчуку, головному бухгалтерові Коломійцю та начальнику планового відділу Єрохиній оголошено догану.

Загальну суму приписок виключено з плану роздрібного товарообороту, а неправильно виплачені премії — стягнуто.

★ Про те, що у селі Стрільники (Чернігівщина) вже кілька років триває будівництво Будинку культури, а от коли воно буде закінчено, — невідомо, писала у листі група мешканців села.

Секретар Бахмацького райкому КП України тов. Янчук повідомив редакцію, що будівництво завершено.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки із журналів: «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «ПАВЛІХА» — Любляна, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ПУРКУА ПА» — Брюссель, «ПАРІ МАТЧ» — Париж, «РОГАЧ» — Братіслава.

— Алісо! Що це ти псові наговорила про мене!!

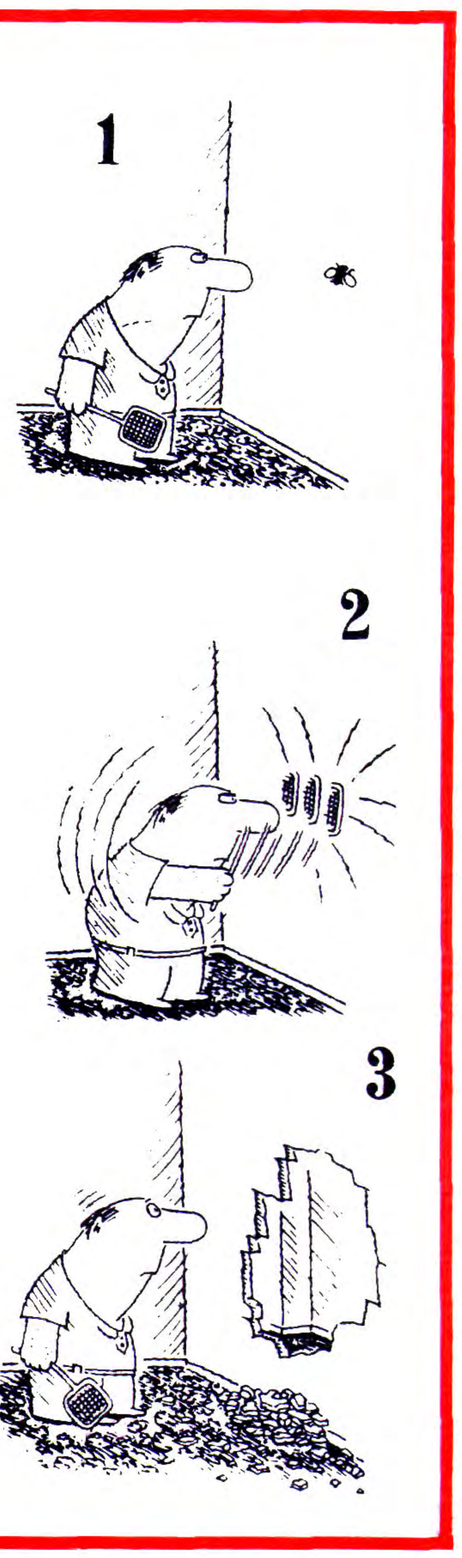

Не бийте мух у новій квартирі!

— Годинку почекай тут, а потім відвезеш мене додому.

— А я тут рибу не ловлю, я фарбую светр.

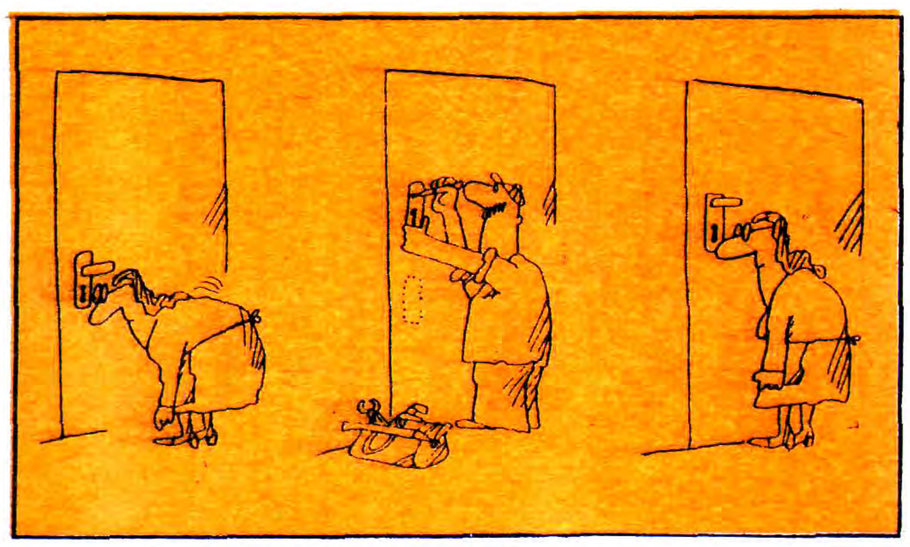

Без слів.

— Алло! Це ти, Джордж! Чи потрібна ще тобі квартира!

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ҐЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 3 (949) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 2. I. 1975 р. Підписано до друку 17. I. 1975 р. БФ 11835. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1975 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 014. Тираж 2 850 000 прим.

perec-ua.

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:

http://perec-ua. livejornal.com

perec-ua.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Індекс 74393

Хокей з м'ячем по-ізраїльському.